

tweevoud

*toen ik vanmorgen zomaar
stilletjes op mijn bankje zat
in het bos
toen streek een uil, geluidloos, neer
op een tak dichtbij
hij had zich wat verlaat, misschien
en, in de haast, me niet gemerkt
toen hij me zag, bleef hij, volkomen roerloos, me fixeren
en ik hem -
twee uilen die niet meer bewogen
ge fascineerd wel allebei, alert
verdubbeld
maar hoe moest dat nu verder? natuurlijk was ik de eerste
weer, die opgaf
- eventjes maar -
altijd dat ongeduld!
maar toen ik wéér keek, was hij weg
debat gesloten –*

J.C. van Schagen

Uit: 'Wat dit blijf sel overbleef', uitgave De Prom, Baarn